

Ecouri din Vale

Publicația comunității catolice „Sf. Mihail” Valea Mare,
Ediție nouă Nr. 31, august 2020

*Amintire de la Prima
Sf. Împărtășanie*

*Hramul sf. Mihail
27 septembrie*



*Recunoștință părintelui Anton
pentru apostolatul de la Valea Mare*

Ecouri din Vale
August 2020

*Publicație trimestrială a
Parohiei Valea Mare*

Grup redacțional

Pr. Iosif Dămățar
Pr. Anton Galațanu
Eliza Bărbuță
Ciceu Paul
Cochior Iulian

Fotografi:

Farțade Luiza
Doboș Ciprian

Tehnoredactare:

Pr. Anton Galațanu

Adresa Redacției:

Parohia Romano-Catolică,
Str. Principală nr. 954,
607170 Valea Mare,
Faraoani, jud. Bacău, tel.
0234254016
www.parohiavaleamare.ro
Facebook: Parohia Valea
Mare-Faraoani

Tipar: Bacprint, Bacău
Tel.: 0234-57.10.30.

Sumar

- Cum vom fi după această pandemie?
- Vă port în inimă...
- Religia noastră s-a mutat pe internet: capcană sau oportunitate
- Episcop Ioan Duma - Episcopul cu crucea de plumb
- Cuvântul Vieții - august
- Prima Sfântă Împărtășanie
- Copii spun lucruri divine
- Poezie - Inima Mariei
- Sfatul medicului - Normalitatea în perioada pandemiei
- Din partea Școlii
- Inima Neprihănită a Mariei
- O vocea a diasporei
- Recomandări Poliție
- Zilele familiei
- Umor
- Rebus

Cum vom fi după această pandemie?

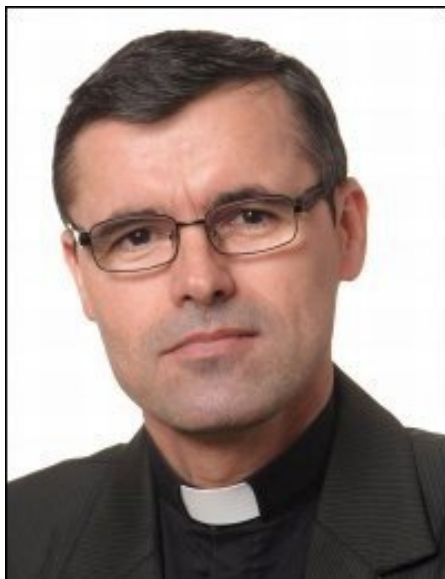
A trecut mai bine de jumătate de an de la începutul pandemiei Coronavirus și mulți se întreabă cum va fi lumea după? Papa Francisc, a spus în cateheza de miercuri, 19 august 2020: „mulți vor să se întoarcă la normalitate și să-și reia activitățile economice.

E normal, numai că această normalitate nu ar trebui să cuprindă injustițiile sociale și degradarea mediului. Pandemia este o criză, iar dintr-o criză nu ieșim la fel cum eram mai înainte: ori ieșim mai buni, ori ieșim mai răi.

Suveranul pontif a încheiat cateheza cu cuvintele: ”Domnul să ne ajute și să ne dea tăria de a ieși mai buni, răspunzând la necesitățile lumii de astăzi”.

În multe comunități a fost tendința, la începutul pandemiei, de a se „îngheța” activitățile pastorale și sociale, dar mă bucur că pe plan local viața spirituală și viața caritativă a mers înainte.

Părintele Iosif Iacob, responsabilul Centrului Diecezan Caritas Iași a celebrat în sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului la Valea Mare o Liturghie de



mulțumire pentru toți susținătorii proiectelor Caritas și în mod deosebit pentru susținerea Centrului de Îngrijire la Domiciliu din comunitatea noastră.

După încheierea stării de urgență s-a continuat vizitarea persoanelor în vârstă și bolnave pentru asistența lor spirituală.

Unii membri ai Acțiunii Catolice sau din Opera Mariei au vizitat pe cei nevoiași ducând diverse produse sau făcându-le cumpărăturile.

Ne-am bucurat în luna mai de zilele familiei, în care părintele Felician Tiba ne-a amintit

adevărata misiune a familiei în zilele noastre, invitând tinerii necăsătoriți să aibă curajul de a face pasul definitiv pentru a primi binecuvântarea Domnului, iar cei căsătoriți să lupte mai mult pentru apărarea unității familiei.

S-a continuat pregătirea copiilor pentru prima Împărtășanie și în ultima duminică din iulie, 11 copii, s-au bucurat pentru prima dată de primirea lui Isus în Sfânta Împărtășanie.

În prima duminică din august, 24 copii au reînnoit mandatul de ministranți în cadrul Liturghiei copiilor.

Sâmbătă, 22 august, în sărbătoarea Sfintei Fecioare Maria Regina, s-a organizat și anul acesta pelerinajul la capela de la Ciciola, dedicată Sfintei Fecioare Maria, Regina.

Mai multe sute de credincioși din Valea Mare, Faraoani, Valea Seacă și împrejurimi au participat la Calea Crucii, Rozariu și Sfânta Liturghie, pentru cei care au murit în acele locuri cu secole în urmă, datorită epidemiilor vremii, dar ne-am rugat și pentru cele 27 victime ale accidentului care a avut loc cu 32 ani în urmă la Valea Uzului.

Căutând în registrul înmormântărilor din 2019, la vremea aceasta aveam 36 decese, iar actualmente avem doar 18. Sperăm să ne îngrijim fiecare, cât mai bine sănătatea, pentru a trece cu bine și peste acest an.

Întrucât la data de 1 septembrie, părintele Anton Galațanu va începe misiunea de vicar în parohia Oituz, îi transmitem recunoștința noastră pentru tot apostolatul realizat în cei trei ani de activitate la Valea Mare.

Îl felicităm pentru grija avută de copii, în special de ministranți, de asistența spirituală a tinerilor, a persoanelor înscrise la vinerea întâi și pentru efortul depus în acești ani în tehnoredactarea revistei noastre locale: „Ecouri din Vale”! Îl asigurăm de rugăciunile noastre și îi dorim mult succes în continuare!

Vă invit pe fiecare să ne străduim în continuare, să ducem lupta cea bună, pentru a ne păstra credința, pentru a avea grijă mai mare de suflet, de familie, de cei dragi aflați în suferință, dar și de întreaga creație.

Al dumneavoastră paroh,
Iosif Dămățar

Vă port în inimă...

Dragă comunitate din Valea Mare,

Fiecare om pe acest pământ este călător având o singură țintă: Cristos. Fiecare până la finalul călătoriei primește diferite misiuni, confruntându-se cu diferite situații. Are parte de momente de bucurie dar și de tristețe; de eșecuri și reușite pentru că așa e constituită viața fiecărui om.

După cum bine știți, această misiune a mea, la Valea Mare, se va încheia la finalul acestei luni. De la 1 septembrie voi începe o nouă misiune, ca preot vicar, în Parohia „Sfânta Treime” din Oituz.

Spunea un preot, referindu-se la aceste momente, următoarele: „preotul schimbă rându, dar via rămâne aceeași”.

Se cuvine la finalul acestei misiuni să redau câteva dintre gândurile și trăirile mele după această experiență.

Trebuie să recunosc pentru început că mi-a luat foarte mult timp să scriu aceste rânduri. Și asta



din mai multe motive. Primul e acela că sunteți oameni minunați.

În cei trei ani de zile petrecuți în mijlocul vostru, am reușit să vă cunosc pe majoritatea. Cel puțin, pe cei din țară. Îi salut pe această cale și pe vălemărenii plecați în străinătate. Știu că nu le este ușor.

Sunteți minunați prin primirea călduroasă cu care m-ați întâmpinat. Prin grija părintească ce a-ți avut-o nu doar față de mine, ci de preoți în general.

M-am simțit în mijlocul vostru ca în propria familie. Acest gest plin de sinceritate și încredere m-a ajutat mult în apostolatul desfășurat în această comunitate. Vă rog și vă invit, să fiți primitori cu toți, indiferent de statutul lor.

Al doilea motiv pentru care mi-a fost greu să scriu aceste rânduri, e faptul că „mi-ați intrat la inimă”.

Astăzi, e mare lucru să reușești să intri în inima unui om, dar e o realizare și mai mare să reușești să rămâi acolo pentru totdeauna.

Nu știu dacă am reușit să intru în inima fiecăruia, dar vă asigur că voi sunteți în inima mea.

Al treilea motiv se datorează faptului că, orice despărțire e grea. E grea, atunci când pui mult suflet în activitățile pe care le desfășori. Fie că e vorba de copii sau tineri, adulți sau bătrâni, am încercat să fiu pentru toți „un creion în mâna lui Dumnezeu”, așa cum spunea Sfânta Tereza de Calcuta.

Vreau la final să mulțumesc tuturor colaboratorilor, care mi-au fost alături în acești ani. Mulțumesc părintelui paroh Dămătăr Iosif, un bun păstor al sufletelor, care m-a susținut în orice activitate din toate punctele de vedere.

Mulțumesc surorilor cu care am colaborat; doamnei dascăl Antal Frâncu Bernadeta; membrilor din Acțiunea Catolică; bătrânilor; tinerilor; copiilor și fiecăruia în parte. Îmi cer iertare, pentru toate acele momente când, poate am mai greșit.

Un înțelept spunea următoarele: „sunt oameni care vor intra în viața

ta pentru o stație, alții pentru o călătorie sau mai multe, alții pentru toată viața”.

Vă asigur pe toți de rugăciunile mele și de faptul că a-ți intrat în inima mea pentru totdeauna. Chiar dacă nu putem fi împreună pentru totdeauna, deoarece drumurile noastre se despart, mă bucur că sunteți o parte din viața mea.

La o bună revedere grabnică vălemăreanule...

Pr. Anton Galațanu



Religia noastră s-a mutat pe internet: capcană sau oportunitate

În ultima perioadă, din cauza pandemiei care a impus măsuri de precauție, precum purtarea măștii, distanțarea socială, igienizarea mâinilor și alte reguli, se pare că ne-am mutat cu toții pe internet.

Am avut și avem ocazia să vedem beneficiile comunicării online: am învățat să folosim platforme media pe care să ne întâlnim și să vorbim, aproape ca în realitate, am învățat să mergem la școală de pe scaunul din fața calculatorului, chiar să facem *shopping* fără să ieșim din casă, să mergem la biserică, la orice biserică, participând la actele liturgice, în timp ce pregătim mâncarea, facem curățenie sau ne relaxăm liniștiți, ascultând și privind la monitorul din fața noastră.

Acum când scriu aceste rânduri mă gândesc serios la categoriile de persoane (și la vârsta lor), care își dedică timp pentru a intra în contact cu Dumnezeu, pe calea internetului, pentru a se confrunța cu Cuvântul său și permit ca prezența



sa spirituală - sacramentală să influențeze și să motiveze alegerile de fiecare zi.

Nu mă întreb dacă e bine sau rău să limităm religiozitatea noastră la spațiul *online* și la exprimarea personală, în privat, sau cât de mult ne ajută să mutăm cu *mouse-ul site-ul* bisericii în care se transmite Sfânta Liturghie, de la o zi la alta.

Vreau doar să ne gândim împreună la **beneficiile religiei online**, fenomen în care ne-am instalat de fapt, în mod conștient sau nu, și eventual la micile schimbări posibile pentru a da spațiu întâlnirilor reale care îl au în vedere pe Dumnezeu.

În *Prefața* cărții sale, „Cât este de adevărat Dumnezeu. De ce nu putem face abstracție de religie”, autorul italian Sergio Givone își pune niște întrebări care ne-ar putea interesa: „Ce rămâne din Dumnezeu, dacă Dumnezeu s-a

revelat ochilor științei ca o ipoteză inutilă („o ipoteză grațioasă de care nu am avut nevoie”) sau, așa cum toți repetă cu Nietzsche, „Dumnezeu a murit”? Foarte puțin, ar părea. Dumnezeu nu ne mai interesează?

Religia pare să fie acum o haină de sfâșiat, de aruncat sau, în cel mai bun caz, o problemă privată, de cultivat în propriul suflet. Dar, oare, să mai pretindem că tocmai religia este cea care ne orientează viața, așa cum s-a întâmplat în trecut?”

Situația diferită în care se află discursul despre religie astăzi este determinată de realitatea virtuală, noua locuință a omului, pentru care *web*-ul constituie o nouă dimensiune a realității, spațiul și timpul sunt compromise, fără nici o speranță, nu există un centru din care să se stabilească o geografie a teritoriului religios: se spune că orice religie este bună și orice tip de religiozitate poate fi experimentată.

Există convingerea că religia *online* este eticheta cu care se vrea să se indice orice realitate religioasă care se deschide către noile mijloace de comunicare, fără ca să sufere vreo schimbare semnificativă în ceea ce privește esența sa.

Se crede că internetul are un rol complet secundar: este utilizat pentru a pune la dispoziție documente catalogate, pentru a transmite informații, pentru a comunica mesaje religioase și pentru a implementa strategii de recrutare de adepți, dar nu este considerat ca înlocuitor al practicii rituale și al vieții comunitare a lumii „reale”.

Religia *online* este o expresie care oferă calitatea de a fi conectat, vrând să indice toate realitățile pentru care prezența pe *net* devine importantă, până la punctul de a afecta experiența noastră religioasă.

Pe internet, identitatea credincioșilor este negociată și negociabilă la infinit, (nu știi cine se află la celălalt capăt al firului, ce religie are, ce intenții îl animă) în timp ce granițele dintre public și privat devin tot mai neclare, un context în care există doar puterea argumentelor și recunoașterea spontană care le este acordată.

Textele sacre (sau doctrinele consacrate) sunt supuse reîn-cărcării și falsificării continue, în cadrul a ceea ce pare a fi un sistem deschis, unde creativitatea și îm-



părtășirea sunt esențiale, în defavoarea adevărului și certitudinii.

Este important de remarcat faptul că internetul nu mai este considerat ca un instrument, ci ca un ambient, o lume nouă cu reguli noi.

Internetul nu este doar un obiect creat de om, ci este **realizarea esenței umane**, în timp ce se află în afara sa. În el, se împlinește destinul omului de a avea acces la o condiție superioară, o etapă „trans-umană”, care începe cu evoluția în *cyborg* (ființă hibridă al cărei creier este uman, iar corpul este parțial artificial) adevărat și real, adică ființe într-o relație strânsă cu tehnologia digitală.

Prin urmare, revoluția tehnologică, schimbând categoriile spațio-temporale ale comunicării, a afectat radical tocmai modul de

structurare a mesajului religios și a comunicării sale.

De exemplu: în timp ce astăzi evreii își pot trimite rugăciunile către Zidul Plângerii din întreaga lume, sateliții de telecomunicații conectează comunități religioase situate la limitele extreme ale pământului, care odată ar fi rămas izolate.

Timpul s-a accelerat enorm, deoarece comunicarea poate avea loc în timp real. Aici întâlnim relația dintre religie și internet. Este un fenomen recent, dar deja se poate vorbi despre o religie adevărată și adecvată atât în *web*, cât și din *web*. Acest fapt are consecințe semnificative.

În societatea de comunicare, mesajul coincide deseori cu faptul de a comunica și natura mesajului religios este profund transformată.

Această situație nu lasă nevătămate nici marile organizații religioase, precum Biserica Catolică, prin definiție o instituție „universală”, obișnuită să-și păstreze propria identitate, testată continuu de confruntarea cu diferențele religii și culturi, întâlnite în expansiunea sa misionară, ancorată la stânca imutabilă a Tradiției.

Astăzi, acest mod de păstrare a identității se confruntă cu noi provocări reprezentate de religia *online*, prin răspândirea modurilor emoționale ale creștinismului, mai ales din cauza „culturii de moment”, care reformează categoriile tradiționale spațio-temporale ale formelor de memorie culturală.

Schimbarea profundă pe care a cunoscut-o domeniul religios în ultimii ani a pus în mișcare un dublu proces: tendința de a reduce religiozitatea la sfera intimă a individului și devenind un factor semnificativ în sfera publică.

Religia gândită ca o expresie culturală tipică, după modelul funcțional al unei culturi care devine globală, se implică și în procesul de unificare a globului.

În realitate, religia este o actualizare permanentă a credinței, a speranței și a dragostei, deoarece aceste virtuți presupun omul în adorație în fața lui Dumnezeu, și sunt în sine un răspuns adorat: o credință adorată, o speranță adorată, o iubire adorată.

Religia pretinde ca noi să-l adorăm pe Dumnezeu, pe unicul

Dumnezeu. Adorarea zeilor falși, idolatria spre care ne orientează, de astăzi de multe ori, internetul, este contradicția sa radicală.

Religia cere ca Dumnezeu să fie cinstit corespunzător cu demnitatea și bunătatea sa supremă. Neglijarea cultului și orice formă de superstiție contrazic acest aspect al religiei.

Înțelegem că, fără un discernământ sănătos și matur putem ușor să alunecăm spre ofertele nedecarate ale religiei *online* și să credem în mod eronat că orice religie este la fel de bună.

Educația religioasă continuă, în spiritul învățaturii Bisericii, dincolo de ofertele internetului, ne poate susține convingerea că nimeni nu poate înlocui conștiința noastră și efortul de a înțelege faptul că religiozitatea noastră se exprimă în interiorul unei Tradiții, unde există un mod corect, catolic, de a reflecta despre viață, despre demnitatea sacră a persoanei și nu orice poate fi negociat: credința noastră în Isus Cristos cel înviat și apartenența la Biserica sa nu pot fi negociate cu nimeni.

Pr. Bernadin Duma

Episcopul cu crucea de plumb, Ioan Duma: om al suferinței și al compasiunii

Episcop fără dieceză, dar condamnat și persecutat

Fiind desemnat de mai mulți preoți, parohul Ioan Duma a fost numit de papa Papa Pius al XII-lea episcop titular de Iuliopolis, pentru Dieceza de Iași, la 16 noiembrie 1948. A fost consacrat episcop în ziua de 8 decembrie 1948, în capela Nunțiatunii Apostolice din București, de către nunțiul apostolic Patrick Gerald O'Hara.

Consacrarea a fost secretă și fără asentimentul Guvernului Român, de aceea nu a fost recunoscută public și nici nu a figurat în statisticile oficiale. În omilia de la Liturgia consacării, nunțiul O'Hara i-a spus că nu-i pune la gât „o cruce de aur, ci o cruce foarte grea, de plumb”.

Episcop cu o cruce... de plumb, ce misiune?! Crucea pectorală și inelul de episcop au fost păstrate de părintele Gheorghe Patrașcu, superior al fraților franciscani în clandestinitate.

Acesta i-a încredințat episcopului Duma misiunea de a fi comisar general al Ordinului

Franciscan, misiune pe care trebuia să o îndeplinească nu doar în Moldova, ci și în comunități din Transilvania. Trebuia să acționeze clandestin, cu riscul vieții, căci Ordinul a fost scos în afara legii.

De asemenea, a fost activ în problema rezistenței anticomuniste prin credință, având diferite întâlniri cu nunțiul O'Hara, cu episcopii Alexandru Theodor Cisar și Anton Durcovici, precum și cu mulți clerici urmăriți de Securitate.

Oare cum a trăit episcopul Duma acest joc de urmărire? Prima etapă de urmărirea s-a încheiat la 22 septembrie 1951, când episcopul a fost arestat, judecat de Tribunalul Militar din Timișoara și condamnat, prin Sentința nr. 80/1951, pentru delictul de „spionaj în favoarea Vaticanului”, la 25 de ani de închisoare.

În urma unor intervenții, i s-a redus pedeapsa la patru ani, pe care îi execută în închisorile din Arad, Popa Șapcă, Jilava și Sighet. Preot fără Liturghie, păstor fără turmă, călugăr fără mănăstire, episcop fără misiune...

În loc să viziteze biserici și să-i încurajeze pe credincioși, episcopul cu crucea de plumb a vizitat șase închisori și i-a încurajat pe mulți deținuți, preoți și laici. Câtă durere sufletească, câtă umilire!

Așa cum scria după eliberare, a trăit acei ani de încercare „pentru ispășirea păcatelor mele, timp de patru ani, de la 22 septembrie 1951 până la 23 septembrie 1955, timp în care, ajutat de harul divin și de Inima Neprihănită a Mariei, *fidem servavi...*”.

A slujit așadar ca un slujitor fidel în Biserica întemnițată, nu și-a pierdut speranța în vremuri mai bune și în zile de libertate, în care să-și poată exercita misiunea de episcop.

La expirarea pedepsei, la 23 septembrie 1955, i-a fost fixat „domiciliul obligatoriu” la Iași, pentru 36 de luni, fiind supraviețuit permanent de către autoritățile comuniste. A urmat o altă urmărire pentru „activitate dușmănoasă ca episcop clandestin și superior al franciscanilor”.

La 7 octombrie 1955, episcopul Duma a fost numit preot la catedrala din Iași, un moment de bucurie extremă pentru că „pot celebra sfânta Liturghie în fiecare zi, ceea ce n-am putut face timp de patru ani, cât am fost închis...”.

În sfârșit, a ajuns la scaunul episcopal!

Intuind mersul timpurilor și persecuția Bisericii Catolice, episcopul Duma și-a ales ca motto



al slujirii sale cuvintele „*Per crucem ad lucem*” (Prin cruce la lumină).

După crucea și suferințele din închisorile comuniste, „episcopul de Iași” nu a putut descoperi lumina libertății și bucuria slujirii pastorale. Nu a putut să îndeplinească această slujire, căci nu a fost acceptat ca ierarh și a fost mereu persecutat.

Totuși, a putut povesti și scrie despre „suferințele pe care le-a îndurat în cei patru ani de detenție și modul în care a fost maltratată de către gardieni și securiști”. Episcopul Duma era conștient că de la dictatura marxistă, ostilă oricărei forme de religie, nu putea să se aștepte decât la suferințe și nedreptăți de tot felul.

Persecuțiile și suferințele îndurate nu l-au împiedicat pe episcopul Duma să trăiască bucuros fiecare moment în care putea fi alături de credincioși. Deși avea domiciliul forțat în palatul episcopal din Iași, reușea să facă puțin apostolat între tinerii studenți, precum și alte servicii religioase.

Ostilitatea față de „indicațiile prețioase” ale Securității avea să-i aducă o nouă „ordonanță de urgență”. La 25 octombrie 1956, sub escorta miliției și a ministrului Cultelor, a fost dus în exil tocmai în Dobrogea, unde i-a fost stabilit domiciliu obligatoriu în satul Mihail Kogălniceanu, din județul Constanța.

Obligat să stea în casă, timp de 25 de ani, dar cu o activitate extraordinară...

Deși a fost numit paroh al acestei mici comunități, activitatea de urmărire din partea Securității a continuat, fiind uneori acuzat și pedepsit „că a ieșit din casă”.

De exemplu, în anul 1958 a fost anchetat pe motiv că s-a deplasat la Valea Mare pentru a participa la înmormântarea mamei sale. Nu putea completa o declarație, ca în zilele acestea, de aceea Securitatea din Constanța i-a confiscat arhiva

personală pe care o deținea la Parohia Mihail Kogălniceanu și a fost anchetat pentru scrisorile ostile regimului comunist. Au urmat alte dosare de anchetă și urmărire...

Urmărirea continuă, suferința crește, dar se intensifică slujirea semenilor! Obigația de „a sta în casă” de la Mihail Kogălniceanu s-a încheiat în ziua de 15 aprilie 1959, dar a urmat o altă urmărire, mult mai lungă și tot cu domiciliu obligatoriu, în orașul Târgu Jiu, unde a slujit până în ziua de 1 iunie 1981, când s-a pensionat pentru limită de vârstă.

Încă 22 de ani de „stat în casă”! Noi suntem deja plictisiți după câteva zile, dar episcopul Duma a acceptat și această încercare cu multă resemnare, fiind conștient că poate sluji comunitatea mică de acolo, dar și pe atâția semenii.

Dosarele de urmărire ne prezintă sute de fapte bune pe care episcopul le-a făcut, dintre care sintetizăm câteva: numeroase situații în care a ajutat familii nevoiașe din Valea Mare și din alte localități; trimiterea de bani și intenții către preoți care slujeau în clandestinitate; susținerea spirituală prin rugăciuni și sfaturi față de unii preoți și seminariști.

A avut o atenție deosebită față de unii preoți aflați în situații de boală sau tensiuni spirituale: intervenții la Vatican pentru lămurirea unor chestiuni de administrație în Dieceza de Iași, scrisori în care își arăta durerea că a fost consacrat episcop, dar îi lipsește turma; susținerea prin rugăciuni și sfaturi duhovnicești a unor persoane consacrate, având o corespondență bogată cu instituții bisericești de la Roma și Vatican.

Cerea unele adrese și referințe pentru preoți și călugărițe ce activau public sau clandestin în unele comunități din România.

Ajuta unii preoți dactilografiind la mașina de scris unele scrisori pe care le trimitea în numele lor la diferite instituții din țară și străinătate; a fost intermediar pentru unii clerici și laici în anumite probleme personale; i-a pus pe unii cetățeni români în legătură cu unele persoane și instituții din Italia, Israel, Austria și Germania pentru a obține invitații ca să poată vizita unele orașe.

A făcut scrisori de recomandare pentru mulți preoți ca să poată vizita Vaticanul și să participe la audiențele papilor Paul al VI-lea și Ioan Paul al II-lea; a menținut o

legătură strânsă cu mulți preoți și multe măicuțe din Biserica Ortodoxă, pe care i-a ajutat în varii domenii: financiar, prin procurarea de medicamente, relații, cărți etc.; a intervenit pentru a obține pentru unele biserici din Dieceza de Iași: stații de amplificare, cărți, icoane, statui, relicvii etc. A intervenit pentru mulți bolnavi la doctori din București și a cerut consultanță de la unii medici din străinătate etc., etc. Ce activitate impresionantă, chiar stând în casă!

Avem așadar așa de multe de învățat de la episcopul Duma în aceste timpuri de încercare!

Acest om, călugăr, preot și episcop ne spune și nouă ceea ce a scris cândva: „Am fost în închisoare patru ani și mulți ani în libertate supravegheată; am învățat să am puține dorințe, iar pe acelea puține să le am pentru puțin timp”.

În anul 1971, episcopul Duma a primit un „bilet de voie ca să plece de acasă” timp de trei luni în Italia, ocazie cu care a fost primit în audiență de papa Paul al VI-lea..

După aceste trei luni de libertate, la 24 octombrie 1971, s-a întors în Parohia Târgu Jiu, resemnat „să stea în casă” încă 10 ani, dar bucuros să împlinească voința lui Dumnezeu.

Pensionar și liber..., dar numai 45 de zile

Chiar dacă persecuția Securității a fost atât de presantă, din cauza vârstei și a bolilor de care suferea, episcopul Ioan Duma a slujit ca paroh la Târgu Jiu până în ziua de 1 iunie 1981, când s-a pensionat pentru limită de vârstă.

A beneficiat de pensie doar 45 de zile, căci o boală fulgerătoare l-a dus în mormânt. A murit la 16 iulie 1981, la Târgu Jiu, dar a fost înmormântat după cinci zile în cavoul preoților din cimitirul satelor Valea Mare și Faraoani.

Ce concluzie putem trage din ultimii ani ai vieții episcopului Duma? E bine de amintit cuvintele pe care le-a scris, la 23 octombrie 1974, în ultimul său testament spiritual: „Vreau să mor ca un adevărat franciscan, adică asemenea unui fiu al seraficului Părinte Francisc de Assisi, credincios supus Sanctității sale papa de la Roma și fiu credincios al Sfintei noastre Bise-rici Catolice”.

Așa cum se poate citi pe placa de sub crucea din cimitir, Ioan Duma a trăit mereu ceea ce a jurat în sărbătoarea sfântului Francisc de Assisi din anul 1919, fraternitatea franciscană: „Fr. Ioan-Maria Duma / ORD. MIN. CONV., / EPISCOP / NAS. 1896, DEC. 1981 / Să se odihnească în pace, în numele / Domnului nostru Isus Cristos, / Amin”.



În volumul „Liber mortuorum Valea Mare, 1975-1992”, care se află în Arhiva Parohiei Valea Mare, este notat că episcopul Ioan Duma „a decedat la Târgu Jiu, la 16 iulie 1981, 85 de ani. Născut la Valea Mare, îngrijit cu sfintele taine, a fost înmormântat la 21 iulie 1981, celebrant fiind Mons. Petru Gherghel, ordinarius”. *Concis și clar!*

Iată un grăitor exemplu de trăire a credinței și de slujire a Bisericii și a semenilor în situații grele, de epidemie și persecuție, de urmărire și îngrădire a libertății de exprimare și de mișcare. Important este să-i ceri lui Dumnezeu statornicie pentru îndeplinirea misiunii primite în Biserică și în societate, căci numai așa putem „să ne convingem că trebuie să devenim sfinți cu orice preț”.

Pr. Alois Moraru

Cuvântul Vieții August

„Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos?” (Rm 8,35).

Scrisoarea pe care apostolul Paul o adresează creștinilor din Roma este un text cu un conținut extrem de bogat. De fapt, acesta exprimă puterea Evangheliei în viața fiecărei persoane care o primește, revoluția pe care o aduce această veste: iubirea lui Dumnezeu ne eliberează!

Paul a experimentat acest lucru și vrea să dea mărturie prin cuvinte și exemplu. Această fidelitate a sa față de chemarea lui Dumnezeu îl va aduce tocmai la Roma, unde va putea să-și dea viața pentru Domnul.

„Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos?”

Cu puțin timp înainte, Paul a afirmat: „Dumnezeu este cu noi”! Pentru el, iubirea lui Dumnezeu față de noi este iubirea Mirelui credincios, care nu și-ar părăsi niciodată mireasa, de care s-a legat liber printr-o legătură indisolubilă, cu prețul propriului sânge.

Prin urmare, Dumnezeu nu este judecător, ci mai degrabă el este cel care ia asupra sa apărarea noastră.

Din acest motiv nimic nu ne poate despărți de el, prin întâlnirea noastră cu Isus, Fiul iubit.

Nici o dificultate, mare sau mică, pe care o putem întâlni în interiorul și în afara noastră nu este un obstacol de netrecut pentru iubirea lui Dumnezeu. Din contră, spune Paul, tocmai în aceste situații, cine are încredere în Dumnezeu și i se încredințează este „mai mult decât învingător”!

În acest timp al ”super-eroilor” și al ”super-oamenilor” care pretind să învingă prin aroganță și putere, propunerea Evangheliei este blândețea constructivă și deschiderea la ideile celui alt.

„Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos?”

Pentru a înțelege și a trăi mai bine acest Cuvânt, ne poate ajuta sugestia Chiarei Lubich: „Cu siguranță credem, sau cel puțin spunem că vrem să credem, în iubirea lui Dumnezeu.

Totuși, de multe ori, [...] credința noastră nu este atât de curajoasă pe cât ar trebui să fie. [...] în momentele de încercare, precum în boli sau în ispite.

Este foarte ușor pentru noi să ne lăsăm asaltați de îndoială: „Oare chiar este adevărat că Dumnezeu mă iubește?”



Dar nu: nu trebuie să ne îndoim. Trebuie să ne abandonăm cu încredere, fără rezerve, iubirii Tatălui. Trebuie să depășim întunericul și golul pe care le putem simți, îmbrățișând strâns crucea. Și apoi să ne aruncăm în a-L iubi pe Dumnezeu făcând voința Sa și a-l iubi pe aproapele.

Dacă vom face acest lucru, vom experimenta împreună cu Isus puterea și bucuria învierii. Vom atinge cu mâna cât de adevărat este faptul că, pentru cei care cred și se abandonează iubirii sale, totul se

transformă: negativul devine pozitiv; moartea devine izvor de viață și din întuneric vom vedea cum răsare o lumină minunată»

„*Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos?*”

Chiar și în tragedia întunecată a războiului, cine continuă să creadă în iubirea lui Dumnezeu deschide spirale de umanitate: „Țara noastră se află într-un război absurd, aici, în Balcani.

În detașamentul meu au venit și soldați din prima linie a frontului, cu multe traume interioare, deoarece vedeau rude și prieteni murind în fața ochilor lor.

Nu puteam face altceva decât să-i iubesc unul câte unul cât reușeam. În foarte rarele momente de odihnă, încercam să vorbesc cu ei despre multe lucruri pe care le are un om în interiorul său în aceste situații, dar am ajuns să vorbim și despre Dumnezeu, pentru că mulți dintre ei nu credeau.

Într-unul din aceste momente de ascultare, am propus să chem un preot pentru a celebra Sfânta Liturghie. Toți au acceptat iar unii s-au apropiat de spovadă după douăzeci de ani. Pot spune că Dumnezeu era acolo cu noi.

Letizia Magri

Prima Sfântă Împărtășanie

Duminică, 26 iulie, în comunitatea noastră, a avut loc Prima Sfântă Împărtășanie a copiilor de clasa a III-a. După ce candidații au trecut examenul final și au făcut prima spovadă, duminică, începând cu ora 08.00 s-au adunat cu emoție și bucurie în fața bisericii.

În cadrul Liturghiei de la ora 08.30, părintele vicar Galațanu Anton i-a invitat pe cei 11 copii care l-au primit pentru prima dată pe Isus în Sfânta Împărtășanie, să-l aleagă pe Isus ca cel mai bun prieten și să se apropie cât mai des de sfintele Sacramente pentru a-l avea mereu aproape pe Isus.

Mulțumim doamnei Bernadeta Antal, care a animat cântările, sorei Ana de la mănăstire și voluntarilor care au realizat aranjamentele florale și tuturor binefăcătorilor.

Îi felicităm pe copii, pe părinții lor, nașii și pe toți cei care au mai contribuit la reușita acestei sărbători de suflet! Prezentăm câteva din mărturiile copiilor de la Prima Împărtășanie:

„Pentru mine Prima Sfântă Împărtășanie înseamnă primirea adevăratului Trup și Sânge al lui Isus Cristos, împreună cu sufletul și



dumnezeirea Sa și cu propunerea de a mă împărtăși cât mai des”. (Ștefania)

„Prima Împărtășanie pentru mine înseamnă să îl primim pe Isus Cristos în inima noastră mai des. Hotărârile mele, vor fi următoarele: mă voi spovedi mai des, în fiecare săptămână; mă voi purta frumos cu părinții, bunica și sora mea. Voi fi mai pășător față de cei din jurul meu”. (Paul)

„Pentru mine Prima Sfântă Împărtășanie este un sacrament în care primesc Trupul și Sângele lui Cristos. Este o sărbătoare frumoasă pentru noi deoarece la Liturghie, pâine și vinul se transformă în Trupul și Sângele lui Cristos.” (Mihaela)

„După această sărbătoare îmi voi lua hotărâri bune: să ascult mai mult de Dumnezeu, să-mi iubesc mai mult părinții și să fiu mai atentă la păcatele mele” (Ecaterina)

„Voi încerca să merg mai des la biserică; să fiu mai bun și înțelegător cu cei din jurul meu, deoarece Isus mă privește mereu” (Dragoș)

„După această sărbătoare voi încerca să nu mai păcătuiesc, să vin la liturghie cât mai des și să nu stau afară în timpul liturghiei nici să nu vorbesc” (Miriam)

„Primirea lui Isus sub chipul pâinii și a vinului mă va determina să nu mai fac păcate sau alte prostii; să nu mă mai bat cu frații mei sau cu alți copii și să nu mai poreclesc copii”. (Emanuel)

„Primindu-l cu adevărat pe Isus în inima mea voi încerca să fiu mult mai atentă la faptele mele zilnice”. (Ioana)

„Eu voi lua aceste hotărâri: să nu mai mănânc carne vinerea și în zilele oprite; să nu mai înjur și să vin cât mai des la biserică cu frații și surorile mele” (Denisa)

„Bucuria imensă a primirii lui Isus Cristos, mă determină să am mai multă grijă de fratele meu; să îmi ajut părinții și bunici; să fiu mai ascultătoare la sfânta Liturghie și să nu uit să mă rog dimineața și seara”. (Raluca)



„Această frumoasă sărbătoare mă face mai responsabilă atât față de cei din jurul meu cât mai ales față participarea mea la liturghie. Voi încerca să fiu cât mai atentă la rugăciunea mea zilnică”. (Flavia)

La întrebarea: „Câte din aceste hotărâri le veți ține?” copii au răspuns astfel: „Unele!”; „Sper că da!”; „DA”!; „Mă voi strădui să le țin pe toate”!; „Să sperăm!”; „Voi încerca!”; „Vom vedea”.

Pr. Anton Galațanu

Copiii spun lucruri... divine

„Călugării și-au făcut meserie din rugat pentru că ei au văzut că nu poate să existe meserie mai frumoasă decât să vorbești tot timpul cu Dumnezeu”. (9 ani)

„Călugării nu sunt așa de vorbăreți pentru că dacă îl lasă pe Dumnezeu să le vorbească toată ziua, ei s-au obișnuit să tacă mult, ca să-L asculte - că nu pot sa-L întrerupă tocmai pe Dumnezeu.” (8 ani)

„Biserica e sfântă și rămâne sfântă chiar dacă intră în ea mulți păcătoși, că biserica de aia e făcută, ca păcătoșii care intră să-și facă acolo antene pentru Dumnezeu.” (12 ani)

„Dumnezeu se înțelege mai ușor cu copiii mici, că cei mici au suflet mai încăpător. La oamenii mari e o înghesuială de rele că nici n-ai unde să stai.” (10 ani)

„Îngerii nu ne spun cum e în Rai, de unde sunt ei, ca atunci când mori e ca un fel de ziua ta și primești cadou Raiul și ei nu pot spune dinainte cum arată cadoul pe care îl primești pentru că strică toată ziua.” (10 ani)



„Nu e bine să stai cu păcatul în tine, trebuie să fugi la spovedit, ca păcatul din tine să nu facă pui de păcați.” (10 ani)

„Preoții vin în casele oamenilor ca să sfințească toate camerele, că le curăță cu apă sfințită care e un foarte bun detergent împotriva dracilor.” (11 ani)

„Postim ca să nu ne mai gândim numai la gusturi de mâncare și să ne mai gândim și la gustul de Dumnezeu.” (11 ani)

„Cei care nu-l găsesc pe Dumnezeu sunt cei care îl caută din interes.” (12 ani)

„Milostivul e rar iar mila n-o găsești pe toate drumurile deoarece ea trebuie cultivată.” (14 ani)

„Altarul este partea din biserică unde preotul vorbește între patru ochi cu Dumnezeu.” (10 ani)

„Unii oameni nu putrezesc după ce mor, pentru că trupurile lor au fost băgate în pământ cu cerul în ei.” (13 ani)

„Sfinții au aureola rotundă și nu pătrată ca să nu facă vreun rău nici măcar din greșeală - că poate cine știe, când se ridică la cer, să nu înțepe cu vreun colț o pasăre în zbor.” (13 ani)

„Oamenii care cred în Dumnezeu se dezvoltă mai repede decât ceilalți oameni, pentru că ei ajung să-și dezvolte esențialul.” (15 ani)

„Ne dăm seama că Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii la fel, că dacă te desparți de El și mai târziu te întorci la El, nu ține supărare și te ajută la fel ca și pe cei care au fost tot timpul cu El.” (11 ani)

„Inima bate, bate până se stinge, pentru că inima este ca lumânarea și dacă tu crezi în Dumnezeu, el ți-o aprinde din nou în Cer.” (9 ani)

„Dacă cineva ar insista la ușa mea să-mi schimb religia, aș zice ca nu pot, pentru că ar fi ca și când mi-ar cere să-mi schimb părinții.” (9 ani)

*preluat de pe site-ul
<http://blog.digitalreviews.ro/>*

Inima lui Isus

1. E luna iunie, acum din nou
E un timp de har deosebit
Inima lui Isus ca un ecou
Mă cheamă ca să vin smerit.

2. Acum sosesc cu nerăbdare
Văd sufletu-ți de iubire istovit
Spune-mi Isuse ce te doare
Inima cu ce eu ți-am rănit?

3. Inimă preasfântă a lui Isus
Ți-aduc în dar inima mea
Și du-mă într-o zi acolo sus
Să contemplan iubirea din ea.

4. Și dacă inima-mi sărmană
Așa cum e, nu-ți va plăcea
Cu inima-ți preaiubitoare,
Mă curăță de lepra mea.

5. Asemenea inimi-ți preasfinte
Străpunsă de sulița grea
Mă umple de razele-i sfinte,
Să fie asemenea ca ea.

Angela Bejan



**Sfatul medicului:
Normalitatea în perioada
pandemiei**

În aceste zile în viața noastră nu este nimic normal. În ciuda faptului că încet se deschid spațiile publice, menținerea stării de sănătate are mai multă importanță acum ca niciodată.

Nu este ca și cum COVID-19 a dispărut ca prin minune o dată ce autoritățile au decis că putem ieși afara.

Într-o lume ideală toți oamenii ar sta în carantină până când COVID-19 ar dispărea, însă, în realitate, acest lucru nu este posibil.

Fără un vaccin acest virus nu dispăre și depinde de fiecare dintre noi la ce fel de riscuri ne expunem. Nu putem să știm ce a făcut sau cu cine a intrat în contact fiecare persoană pe care o întâlnim și din acest motiv este bine să fim precauți.

Dacă vă știți cu alte comorbidități (neoplazii, boli în stadii terminale, hipertensiune arterială, fibrilație atrială, insuficiență

cardiacă sau renală) este bine să vă gândiți de două ori înainte de a vă întâlni cu alți oameni.

Distanțarea socială are un scop real, acela de a împiedica capacitatea virusului de a se muta de la o persoană la alta: cu cât oamenii interacționează mai mult unii cu alții, cu atât riscul de infecție este mai ridicat.

De fapt, singura “armă” pe care o avem momentan împotriva acestui virus este distanțarea socială.

Așadar, dacă aveți în plan să vă întâlniți cu alți oameni, atunci este bine să o faceți afară și nu într-un spațiu închis. În acest mod, se poate păstra cel mai bine distanțarea socială, iar riscul de infecție este cel mai scăzut.

De subliniat faptul că, în ciuda respectării acestei condiții, persoanele tot se pot infecta cu noul virus, de aceea depinde de fiecare ce alege.

În această perioadă dificilă s-a observat o accentuare a unui obicei nociv, și anume consumul de alcool.



Mulți trăiesc cu impresia că „virusul este ucis de către alcool”, însă este doar un mit. În realitate alcoolul compromite imunitatea și riscul de infectare este mult mai ridicat.

De aceea, este recomandat mereu, dar mai ales în această perioadă, să se evite consumul de alcool.

Statisticile arată că a crescut foarte mult numărul pacienților diagnosticați cu ciroză hepatică toxică. Alcoolul are atât efecte de scurtă durată, cât și de lungă durată asupra fiecărui organ din corpul nostru.

Din acest motiv nu există o limită de “siguranță” în ceea ce privește consumul. Riscul deteriorării sănătății crește cu fiecare pahar de alcool consumat.

La sfârșitul lunii trecute, pe 31 mai s-a sărbătorit “Ziua Mondială fără Tutun” prilej pentru a atrage din nou atenția asupra fumatului activ și pasiv.

Acest lucru are o importanță deosebită mai ales în această perioadă, deoarece a fost observat faptul că fumătorii au un risc mai mare de a dezvolta forme severe de infecție cu SARS-CoV-2. În plus să nu uităm faptul că anual fumatul ucide peste 4 milioane de oameni.

Viitorul pandemiei cu noul coronavirus depinde de felul în care fiecare dintre noi reacționăm, iar experții susțin faptul că fiecare poate fi de un real ajutor prin respectarea distanțării sociale și a regulilor de bază.

Prin urmare, spălați-vă pe mâini frecvent pentru minimum 20 de secunde cu apă și săpun, nu vă atingeți fața dacă nu v-ați igienizat în prealabil mâinile, când strănutați sau tușiți acoperiți-vă gura și nasul cu un șervețel, evitați călătoriile care nu sunt absolut necesare.

Dr. Eliza – Isabela Bărbuță

Din partea școlii

Dacă începutul anului școlar 2019-2020 a fost optimist, cu mai multe planuri frumoase, cu activități deosebite... întâlniri, serbări minunate, voluntariat, părinți și elevi împreună, școală și membri ai comunității împreună, în momente importante, sfârșitul anului școlar a fost mai altfel... fără acele momente deosebite de premiere și de sărbătoare... a fost în mediul online unde noi am desfășurat activități interesante în ultima parte a anului școlar.

De câte ori vorbeam cu elevii mei, mă întrebau: „Doamna, când venim la școală?” Școala este locul unde ei se simt minunat.

Acolo sunt întâlnirile de suflet, ghidușile, socializarea... care este foarte importantă în viața unui copil și a noastră a tuturor.

Chiar dacă ne-am întâlnit în mediul virtual, am făcut lecții frumoase împreună, am rezolvat exerciții și probleme, am ascultat muzică, am cântat împreună, dar „tot la școală acest împreună e mai frumos!”

Așteptăm școala cu toții, atât profesorii cât și elevii.

Vreau să felicit absolvenții clasei a VIII-a, care au susținut evaluarea și au pășit spre liceu. Îi

felicit din tot sufletul și le urez succes. Au reușit să intre la licee de prestigiu din Bacău.

Amintesc aici: Colegiul Național „Vasile Alecsandri”; Colegiul Național Pedagogic „Ștefan cel Mare”; Colegiul Național „Sfântul Iosif”; Colegiul Tehnic de Comunicații „N. Vasilescu Karpen” și Liceul Teoretic „Henri Coandă”.

Felicitări dragi absolvenți și mult succes!

De asemenea rezultatele muncii elevilor noștri, au fost răsplătite de comunitatea locală prin burse de merit acordate.

Astfel, de la Școala Gimnazială Nr. 2 Făraoani, un număr de 18 elevi, au primit burse de merit. Aceștia sunt:

Patrașcu Claudia Petronele, cls a VIII-a, media 10

Farțade Mocanu Andrei, cls a V-a, media 9,92

Ciuraru Rusu Isabela Ioana, cls a VIII-a, media 9,82

Duma Marghidan Paula, cls a VII-a, media 9,82

Cazacu Paula, cls a VI-a, media 9,81

Iștoc Adela, cls a VI-a, media 9,71

Gherghelcă Ricardo Rafael, cls a VII-a, media 9,70

Duma Andrei, cls V-a, media 9,62

Birou Amalia, cls a VI-a, media 9,56

Ciuraru Adina Ioana, cls VIII-a, media 9,52

Antal Vaida Ciprian, cls a V-a, media 9,50

Bortoș Ștefănel Robert, cls a V-a, media 9,50

Duma Porondi Bianca, cls a VII-a, media 9,50

Ghimpu Massimo Lucian, cls a VI-a, media 9,42

Bulai Roberta Emilia, cls a VI-a, media 9,41

Patrașcu Ema Maria, cls a VII-a, media 9,38

Andrei Alice Roberta, cls a VII-a, media 9,32

Duma Bordioș Ioana Eliza, cls a V-a, media 9,31

Îi felicităm și le dorim succes. Poate acesta este un imbold pentru noul an ce va urma. Știu că vacanța e minunată, adresez tuturor elevilor și profesorilor, urarea de a o petrece cât mai frumos și plăcut.

Și pentru că noul an școlar bate la ușă, sperăm cu ajutorul lui Dumnezeu că vom relua cursurile în mod normal.

Mult succes tuturor, sănătate și să ne vedem cu bine la toamnă în sălile de clasă. Un nou an școlar binecuvântat cu multe realizări și plin de speranță.

Inima Neprihănită a Mariei

Luna Mai, este luna dedicată Inimii Neprihănitei Fecioare Maria. În această lună timp de 31 de zile am putut-o adora prin excelență, prin intențiile noastre, prin rozariile făcute, devoțiuni etc.

Trebuie să ne rugăm la Inima Mariei întotdeauna indiferent de situația în care ne aflăm pentru că ea este mama noastră cerească și numai ea ne poate oferi cea mai dulce mângâiere în situațiile în care suntem puși la încercare.

Pentru ce-i ce cinstesc zilnic Inima Preacurate-i simt din ce în ce mai puternic această mângâiere. Totuși uneori ne simțim atât de singuri încât uităm că există o mamă care ne iubește. Inima Neprihănită a Mariei este deschisă oricui vrea să afle milostivirea și iubirea ei, chiar și celor care încă nu au cinstit-o.

În timpul lunii Mai poți crea cel mai frumos „bucet” de rugăciuni. Totul ține de tine cât de mult te implici la crearea acestui minunat cadou care îl poți oferi oricărui om, viu sau răposat.

Prof. Crihan Gica

Ciceu Paul

Scrisoare pentru cei din sat

Dragi consăteni, noi cei plecați din țară nu v-am uitat. Suntem izolați în țările unde am găsit de muncă și ne-am găsit locul.

Aici am început să prindem rădăcini. Este greu, pentru că aceste rădăcini ar trebui să crească în satul nostru și nu departe de el.

De multe ori ne simțim dezrădăcinați în țară noastră și în același timp, nu bine primiți în celelalte țări, pentru că nu suntem de-ai lor.

Cel puțin, o dată pe an, mergeam acasă să stăm cu voi, iar bucuria revederii era imensă.

Nu pot s-o uit pe mama, ieșită la poarta casei și revederile cu cei dragi din sat.

Mă opream să vorbesc cu toți cei pe care îi întâlneam dornică, fiind să aflu știri despre fiecare persoană în parte.

Plimbându-mă prin sat constatam cu plăcere că omul nostru de rând, sărac dar foarte muncitor, dedica timp florilor din fața porții acoperind cu tot ce e frumos, în lumea aceasta, sărăcia și suferința.

Închid ochii și cu bucurie aud clopotele bisericii din sat care bat cu multă bucurie și ne mângâie auzurile cu sunetul lor. Acele clopote care odată, în copilăria mea, erau trase de sfoară și era o bucurie pentru mine, că pot participa la celebrările liturgice.

Eu nu pot decât să mulțumesc satului, pentru că odată cu plecarea noastră din țară, am dus cu noi o parte spirituală ruptă din inima satului. Oriunde voi merge, știu că nu sunt o persoană oarecare, port în inimă satul cu vibrația lui chiar dacă mă despart mii de kilometri.

Ne lipsesc mult tradițiile care aici nu le găsim, dar și spiritul de credință în Dumnezeu transmis de părinții noștri. Perioada aceasta grea, prin care trecem cu toții, ne împiedică să fim alături de voi dar vă asigurăm că suntem împreună uniți în rugăciune.

M.A.

O voce din diaspora



Recomandări Poliție privitoare la Covid 19

Evitați zonele aglomerate unde sunteți expuși la contact direct și/sau interacțiune cu un număr mare de persoane, de tipul adunărilor publice, cozi, zone de trafic intens, zone de recreere.

Feriți copiii de acele locuri de joacă care presupun atingerea unor suprafețe/obiecte comune de către un număr mare de copii.

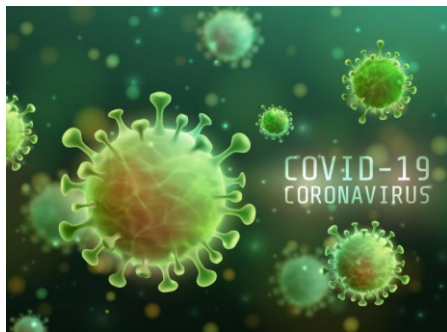
Limitați la maximum orice contact direct cu alte persoane, în afara celor care fac parte din familia restrânsă, prin gesturi cum ar fi: strângerea mâinilor, îmbrățișările, sărutul obrazilor sau al mâinilor, atingerea fețelor cu mâinile.

Se recomandă, inclusiv în privința persoanelor împreună cu care locuiți, să NU intrați în contact direct decât după igienizarea mâinilor atunci când reveniți la domiciliu.

Evitați atingerea suprafețelor care sunt atinse în mod frecvent și de alte persoane, precum: balustrade, clanțe, mânere, butoane de lift sau de acces.

În cazul în care sunteți totuși nevoiți să atingeți aceste suprafețe, protejați-vă folosind șervețele de unică folosință.

Păstrați o distanță semnificativă, de 1,5 metri, față de celelalte persoane pe care le întâlniți. În



cazul în care vă aflați în transportul în comun încercați să NU stați față în față cu alte persoane.

Asigurați-vă, după folosirea transportului în comun, că v-ați igienizat mâinile înainte de a vă atinge fața, nasul sau gura.

Folosiți, pe cât posibil, rute sau modalități alternative de transport pentru a evita zonele aglomerate de trafic de persoane. În cazul în care programul vă permite, folosiți intervalele orare cu nivel scăzut de trafic de persoane.

Limitați folosirea bancnotelor și a monedelor, optând pentru plăți cu cardul/telefonul sau plăți on-line.

Transmiterea virusurilor se realizează într-o pondere semnificativă prin intermediul banilor, cu care iau contact, statistic, un număr foarte mare de persoane.

Șef post poliție
Agent principal de poliție
David Sorin

Zile dedicate familiei și sfintei Liturghii

Imediat după încheierea stării de urgență creată de pandemia Covid 19, în perioada 21-24 mai 2020, în Parohia Valea Mare au avut loc zile de meditație și aprofundare a tematicilor referitoare la viața de familie, susținute de pr. dr. Felician Tiba, coordonator al Oficiului pentru Pastorația Familiei în Dieceza de Iași.

În deschiderea meditațiilor, în abordarea temei „Familia și vocația ei la înălțare”, pr. Felician Tiba a subliniat ideea că Dumnezeu ia trup omenesc și parcurge drumul parcurs de oameni, face experiența umană, mergând până acolo încât suferă și moare pe cruce din iubire.

Dumnezeu nu lasă omenirea în disperare, acest timp de izolare a fost un timp prielnic pentru a redescoperi darurile lui Dumnezeu, mai ales darul celui alt, soțul pentru soție, soția pentru soț, copiii pentru părinți, părinții pentru copii.

Soții creștini, asumându-și cu responsabilitate vocația de a fi familie, nu au de ce să se plângă. Se

au unul pe celălalt și așa pot, nu doar să dea viață, ci și să facă să fie viață în jurul lor, să se înalțe la adevărata lor demnitate.

O altă temă abordată a fost „Familia în momentele de încercare”, în care părintele a susținut că viața de familie este de multe ori în situații de încercare, însă Dumnezeu a gândit familia ca „un împreună”, bărbatul și femeia, care, ajutați de credință, iubire și răbdare, pot să depășească orice dificultate.

„Familia și rugăciunea” a fost următoarea temă, în care părintele Felician i-a invitat pe soți să ceară prezența Duhului Sfânt prin rugăciune, așa cum ne îndeamnă Isus în Evanghelie: „Cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (*In 16, 24b*).

A urmat apoi tema „Familia, loc al îmbrățișării lui Dumnezeu”, locul în care Dumnezeu îl îmbrățișează pe om prin om.

În mod simbolic, pe cruce, cu brațele întinse, Isus îmbrățișează creația și prin ea, omenirea, pe fiecare în parte, pe fiecare bărbat și femeie, dând astfel exemplu de urmat.

Înainte ca omul să învețe să îmbrățișeze este îmbrățișat de Dumnezeu.

Exercițiul îmbrățișării se învață în familie, copiii au nevoie să fie îmbrățișați, să li se aprecieze eforturile, pentru că doar apreciați vor învăța să aprecieze, doar respectați vor învăța să respecte.

Refacerea legăturii dintre soți, apropierea dintre soți realizată prin gesturi concrete de iubire, va conduce la mai multă atenție și grijă unul față de celălalt și împreună, la grijă și iubire față de copii.

Duminică, 24 mai, folosindu-se de textul evanghelic, pr. Felician i-a invitat pe credincioși, în mod special pe soți, să nu considere că zilele dedicate familiei și Sfintei Liturghii se încheie, ci abia începe punerea în practică a celor auzite.

Tema a fost: „Familia loc al glorificării lui Dumnezeu”. Îl glorificăm pe Dumnezeu dacă folosim bine darurile sale, dacă soții sunt soți, dacă părinții sunt părinți și dacă un copil vede în părinți un adevărat exemplu.

Fie ca familiile din comunitatea noastră să păstreze la inimă învățăturile primite de la Dumnezeu prin



persoana pr. dr. Felician Tiba și să practice zi de zi provocările adresate de dânsul: de a ne ruga unii pentru ceilalți, de a fi atenți să nu-i ofensăm pe ceilalți, de a învăța să ne îmbrățișăm, de a avea curajul gesturilor concrete de iubire, de a conștientiza că, participând la sfânta liturghie, nu suntem doar niște spectatori pasivi, ci adevărați actori.

Mulțumim părintelui Felician Tiba pentru disponibilitatea de a ne călăuzi spre a atinge maximul în viața de familie, mulțumim păstorilor noștri pentru că ne-au oferit această oportunitate și îl rugăm pe Dumnezeu să facă familiile noastre cât mai asemănătoare cu Sfânta Familie.

Bernadeta Moreanu

Umor

Mama către copil:

- Mai răspunde obraznic odată și îți rup toți cei 64 de dinți.

Tatăl către mama:

- Dar n-are decât 32!

Mama:

Știam eu c-o să-ți bagi nasul, așa că i-am inclus și pe ai tăi.

La un curs de lingvistică participă 200 de participanți. Tema: o propoziție care să cuprindă liniștea sufletească, calmul și fericirea. Câștigătorul a scris: „Soția mea doarme!”

Aseară era să mor de inimă: ca în fiecare seară iau testul Covid din frigider (de prună 60^b) și mă testez cu o cinzeacă... Auleu, aoleu, nu tu gust, nu tu miros, nu tu tărie... gata mă și gândeam că mor... noroc cu iubi care mi-a zis: „vezi că ți-am pus pălinca în balcon că nu mai aveam loc în frigider pentru apa plată...”

Un preot și un dascăl stăteau pe marginea șoselei cu o pancartă în mână pe care scris: „Sfârșitul este aproape. Câți-vă!” Pe lângă ei treceau mașini și imediat după fiecare mașină se auzea o bușitură și o explozie. După o vreme, cantorul întreabă:

- Părinte, nu ar fi mai bine să

scriem pe pancartă „Podul din față este rupt!”

Un bețiv ajunge acasă și neavând cheia, sună la ușă. Nevastă-sa, trezită din somn, îi deschide și îl întreabă:

- Cât e ceasul?

- Două.

La care nevastă-sa zbang-zbang îi trage două palme peste ochi.

- Ce bine că n-am venit la 12.00, își zice bețivul în ochii lui.

Frizerița, o huidumă cât ușa, îl pune pe ucenic să-l tundă pe următorul client. Cu mâinile tremurânde, ucenicul îl ciupește pe client cu foarfeca.

- Auuu... Frizerița se întoarce și dă să-i tragă o palmă ucenicului. Acesta se ferește și o încasează clientul.

Începe iar ucenicul să tundă, cu un ochi la client, cu unul la frizeriță, iar îl ciupește.

- Auuu... Frizerița iar se întoarce, iar dă să-i tragă o palmă ucenicului, iar o încasează clientul...

Ucenicul ajunge să-i facă perciunii clientului, briciul îi tremură și-i taie o ureche. Amândoi se întorc imediat spre frizeriță care era cu spate. Clientul îi șoptește ucenicului:

- Arunc-o naibii până nu se întoarce și ne vede!

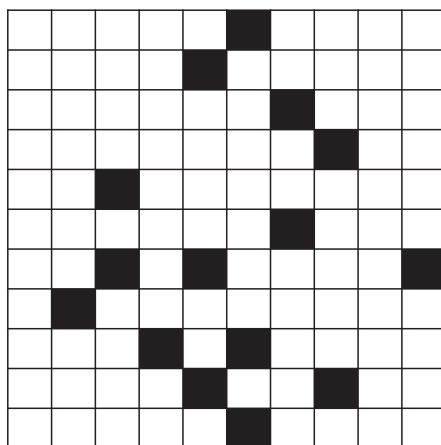
ANUL SFINTEI LITURGHII

ORIZONTAL: 1. Sfânta masă pe care este făcută prezentă, sub semnele sacramentale, Jertfa Crucii - Salutul Domnului pe care îl găsim și în cadrul Sfintei Liturghii, după prefacere. 2. Adevărul de credință întâlnit la liturghie - „Adevărul îți zic: chiar în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta... de două ori, tu de trei ori te vei lepăda de mine”. 3. Darurile cu care ne-a înzestrat Dumnezeu în mod liber și din iubire, dar mai ales darul de a fi mântuiți prin Isus Cristos - Inimă sfârșită! 4. Miniatură făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu - Cap de preot! 5. Începutul Euharistiei! - Rangul clerical al Preasfințitului Iosif Păuleț. 6. Denumirea generică a unui preot de rang înalt - Cursă! 7. Cămăși cu care se îmbracă fetele și femeile în cadrul unor liturghii solemne și nu numai - Oscior. 8. Florică (reg). 9. Vehicul ceresc - Își poartă casa în spate. 10. Cerc alungit - Prima notă muzicală - Luminat la cap! 11. Mărturisit la spovadă - Rudă.

VERTICAL: 1. Rangul pastoral al Preasfințitului Aurel Percă. 2. Medicamente populare - Tată în aramaică (var). 3. Nume generic al unor plante cu tuberculi comestibili - Haină de ceremonie. 4. Dans popular românesc - Nota diapazonului 5. Gripat fără coronă! - Creatura lui Dumnezeu. 6. Parcurge textul lecturilor acestei reviste, și nu numai 7. Râu în Italia - Campion - Fratele apostolului Andrei. 8. Aici, la Căcica! - Semn creștin cu care se începe Sfânta Liturghie. 9. Loc de pelerinaj din Spania unde a fost îngropat Sf. Iacob. 10. Direcție de tragere - În acest moment.

Dicționar: IMA, RSA, OSUȚ, AVA, TARO, PO.

Magda Coșa



Din viața comunității



Zilele familiei la Valea Mare



De vinerea întâi, în vizită la bolnavi



Liturghie de mulțumire pentru susținătorii CID



Un nou mandat pentru ministranți



Pelerinajul anual la Ciciola



Recunoștință tuturor binefăcătorilor



Părintele Anton la ultima cateheză cu tinerii



La o ieșire cu "mesagerii bucuriei"